
EROS I PSIQUE
Llibre XVII · La Llàntia en la Foscor

ACTE I — L'ESPÒS INVISIBLE

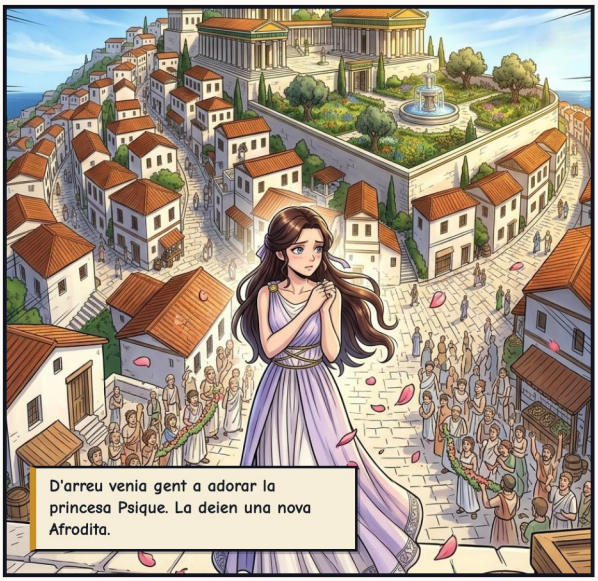

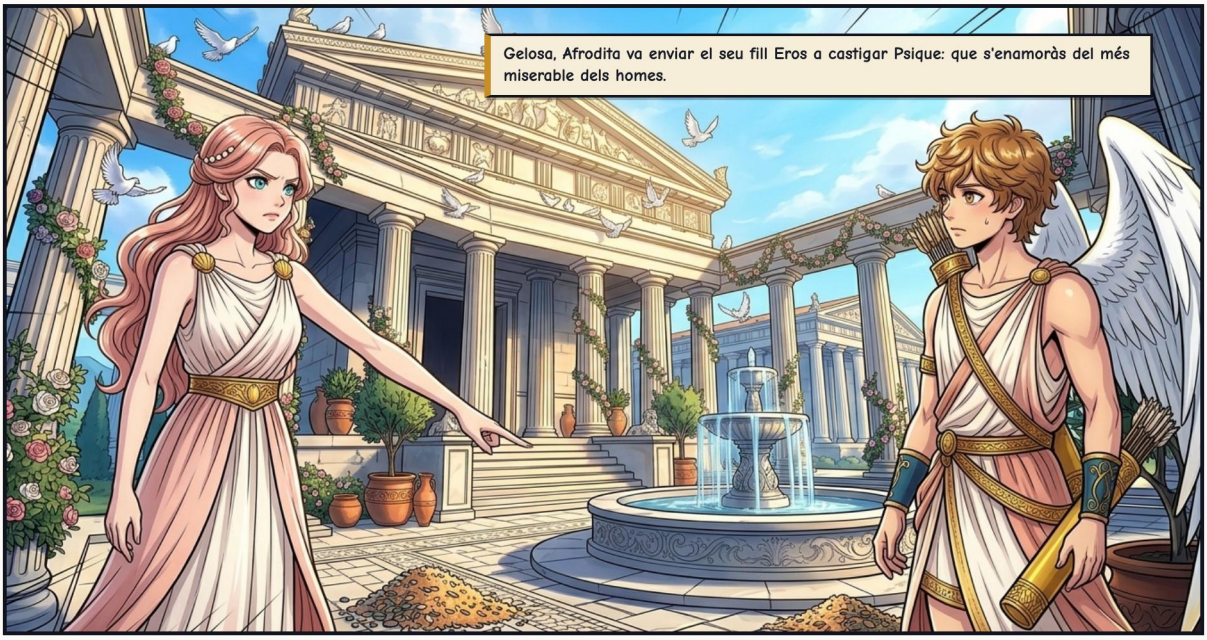

El seu pare, el rei, va anar a l'oracle d'Apol·lo, devers Milet.

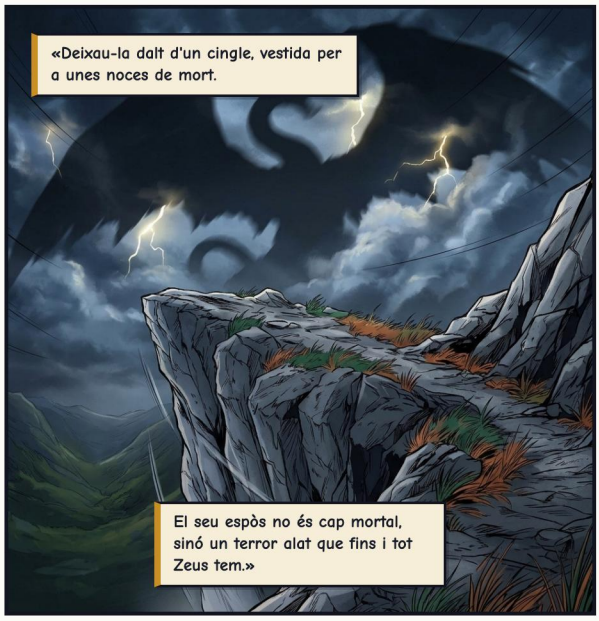
«Deixau-la dalt d'un cingle, vestida per a unes noces de mort.
El seu espòs no és cap mortal, sinó un terror alat que fins i tot Zeus tem.»

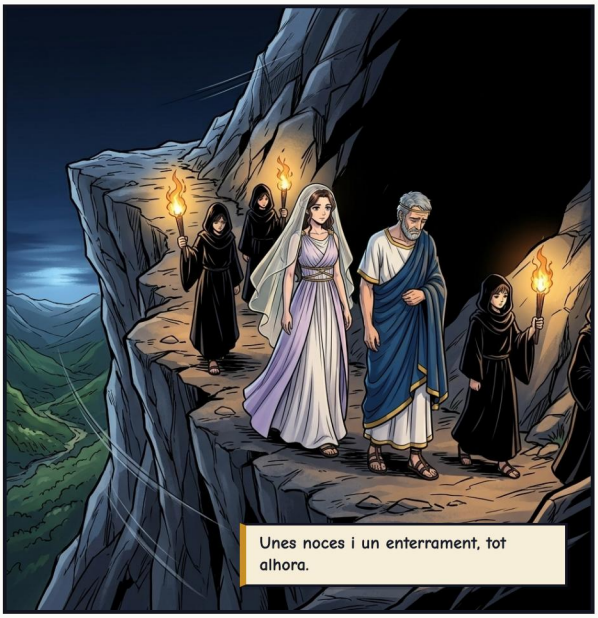
Unes noces i un enterrament, tot alhora.

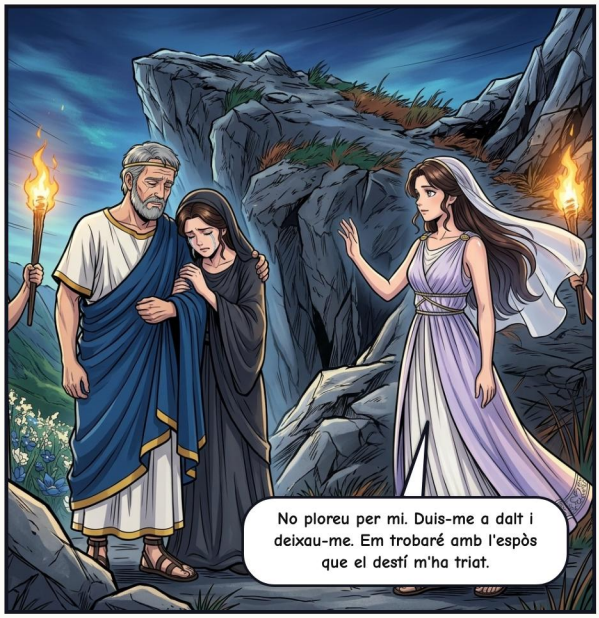
No ploreu per mi. Duis-me a dalt i deixau-me. Em trobaré amb l'espòs que el destí m'ha triat.

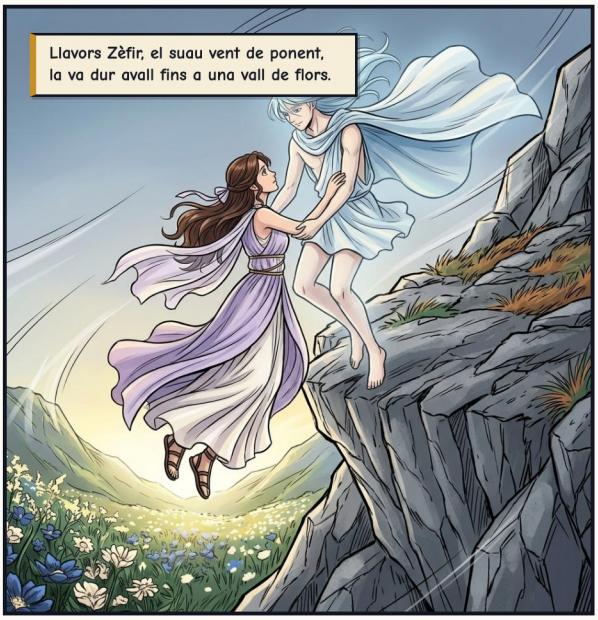
Llavors Zèfir, el suau vent de ponent, la va dur avall fins a una vall de flors.

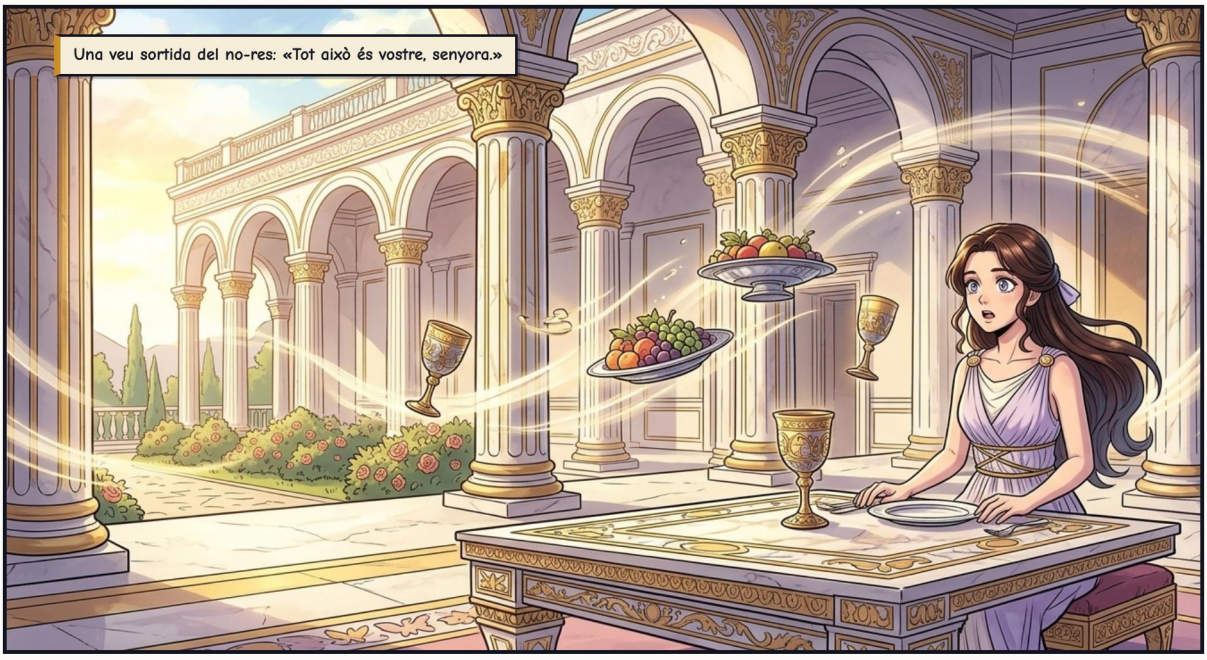
Una veu sortida del no-res: «Tot això és vostre, senyora.»

TRRRIIING

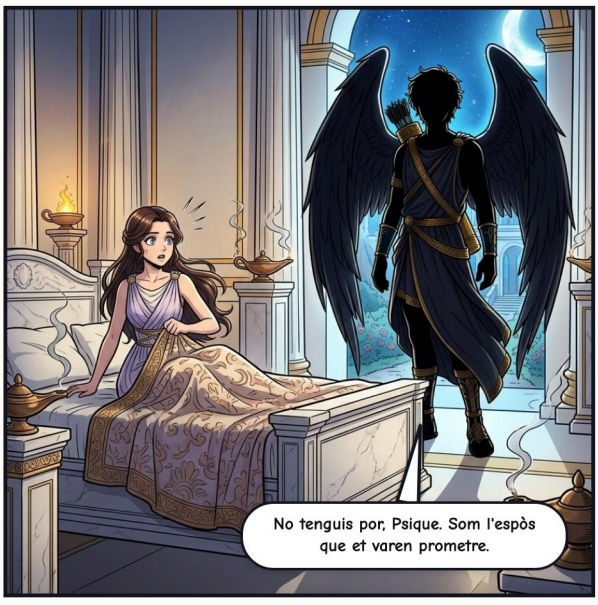
No tenguis por, Psique. Som l'espòs que et varen prometre.

Demana'm el que vulguis—però no intentis mai veure'm la cara. Si ho fas, em perdràs.

Venia cada nit, i abans de l'alba ja se n'havia anat.

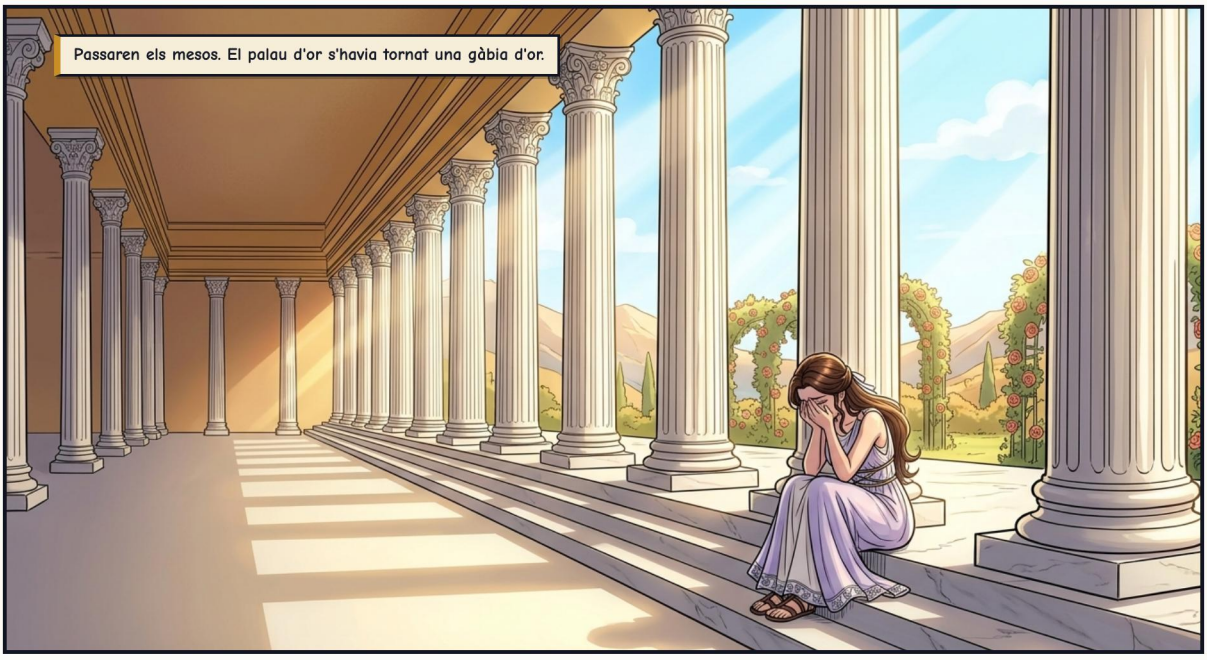
Passaren els mesos. El palau d'or s'havia tornat una gàbia d'or.

Les teves germanes venen a perdre't. No les escoltis.
Duus el nostre fill: serà un déu si guardes el secret, i un mortal si no el guardes.

GERMANES! AI, COM VOS HE ENYORADES!

Un palau d'or—i un espòs que és un déu? Per què ella, i no nosaltres?

El meu espòs? És jove... caça per les muntanyes. Teniu, enduis-vos això!

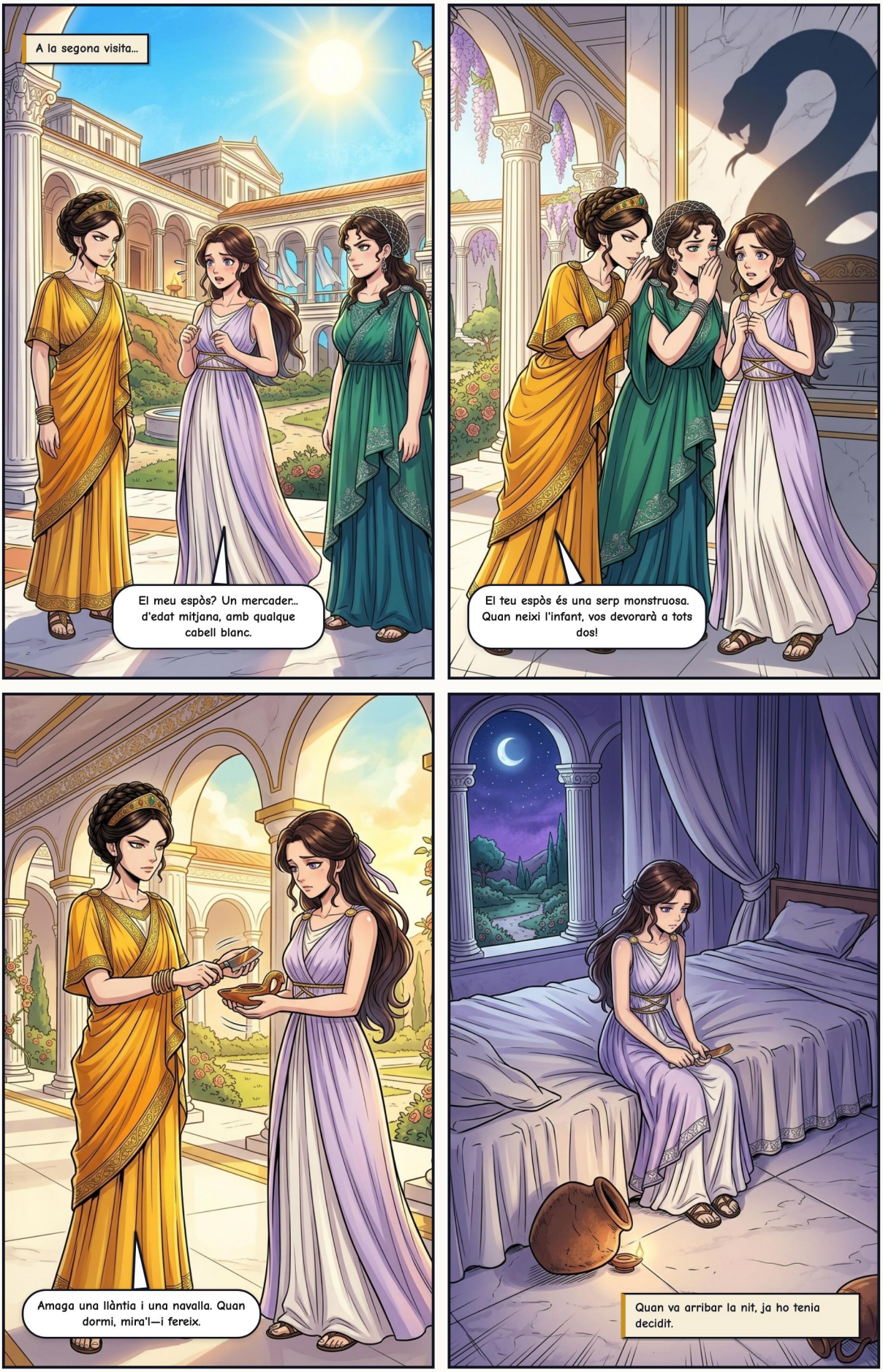
A la segona visita...
El meu espòs? Un mercader... d'edat mitjana, amb qualque cabell blanc.
El teu espòs és una serp monstruosa. Quan neixi l'infant, vos devorarà a tots dos!
Amaga una llàntia i una navalla. Quan dormi, mira'l—i fereix.
Quan va arribar la nit, ja ho tenia decidit.

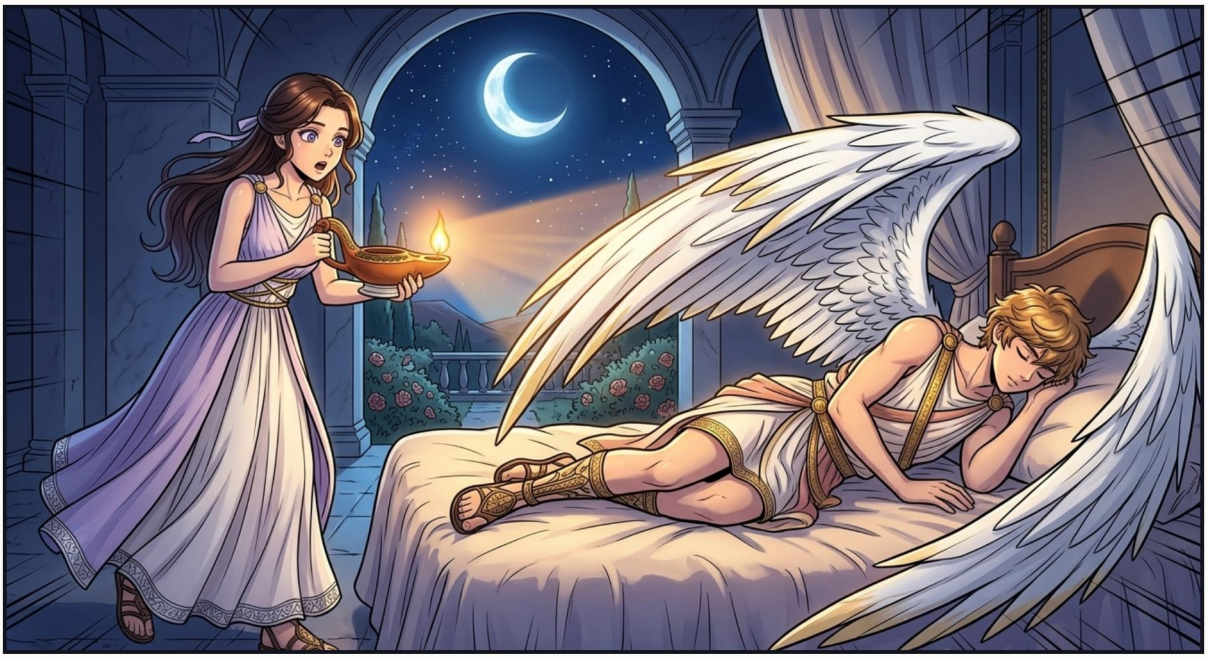

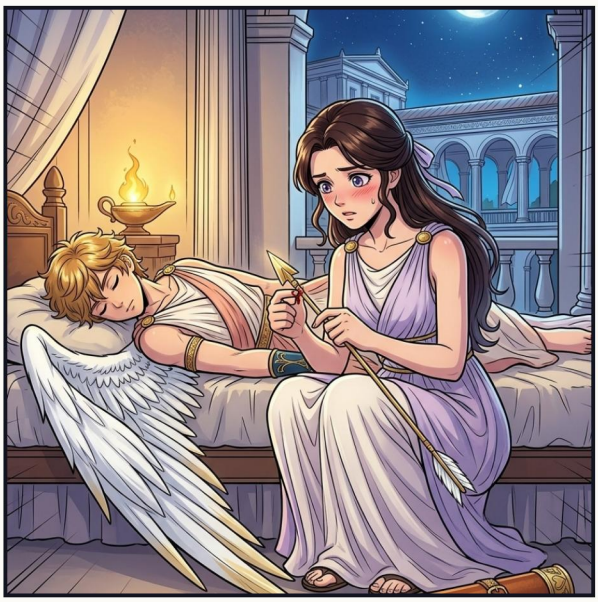

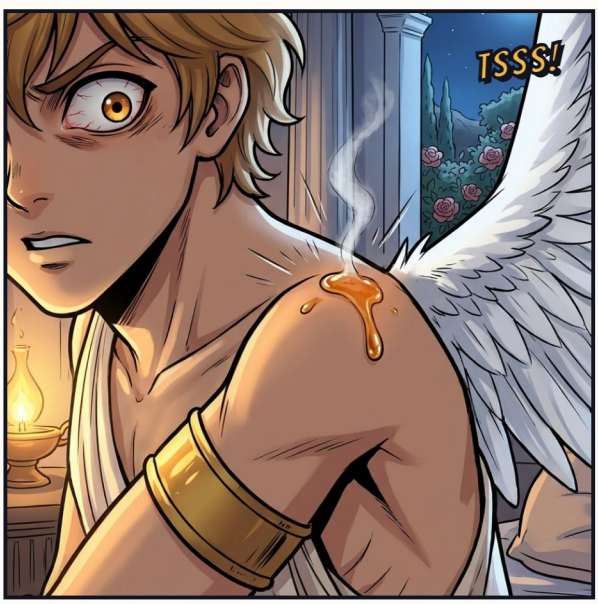
TSSS!

NO EM DEIXIS!

S'hi va aferrar fins que li fallaren les forces. Va caure—i ell no es va girar.

Vaig desobeir ma mare per tu. Em vaig ferir amb la meva fletxa—i tu em prengueres per un monstre.
Les teves germanes ho pagaran. I tu—la meva absència és el teu càstig.

Perduda en la desesperació, vagava vora el riu. Però el riu la dugué amb dolçor fins a la vorera.

Deixa de plorar, nina. Prega l'Amor, el més gran dels déus—i torna'l a guanyar.

Psique digué a cada germana que Eros la volia a ella. Totes dues saltaren del cingle cercant el Zèfir. No vingué mai.

Una gavina li va dur la xafarderia: «El teu fill jeu ferit—per amor d'una al·lota mortal!»

AQUELLA AL·LOTA? ESTARÀS TANCAT AQUÍ DINS FINS QUE APRENGUIS A OBEIR!

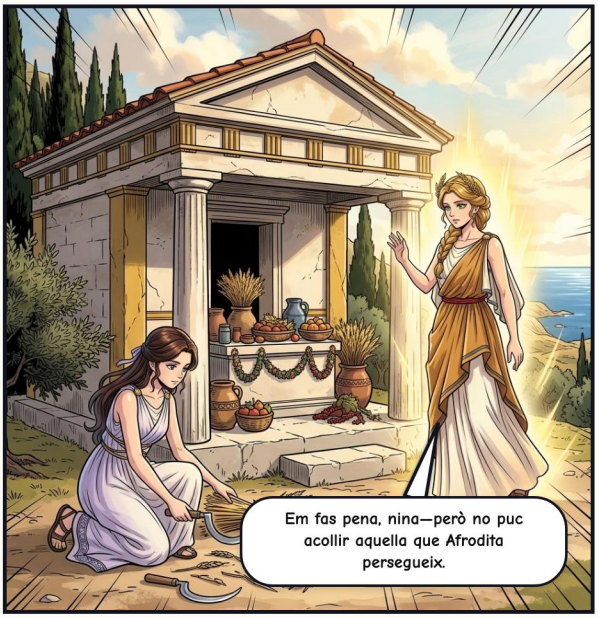
Em fas pena, nina—però no puc acollir aquella que Afrodita persegueix.

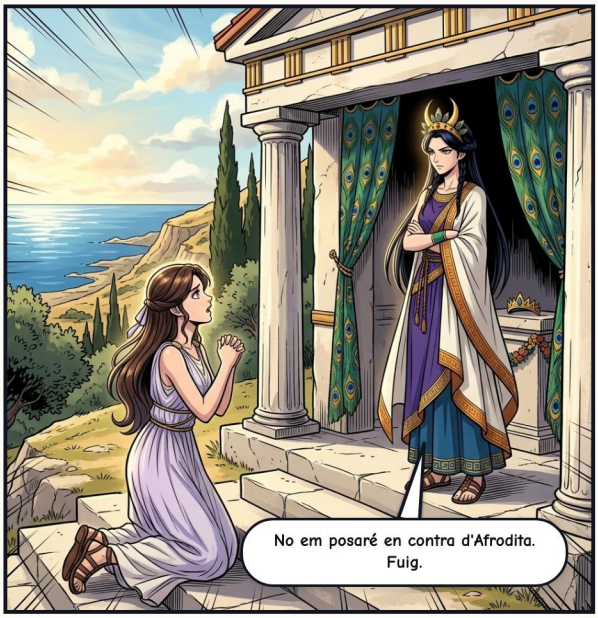
No em posaré en contra d'Afrodita. Fuig.

ESCOLTAU TOTS! QUI TROBI PSIQUE, SERVENTA FUGITIVA D'AFRODITA, REBRÀ UN PREMI DE LA MATEIXA DEESSA!

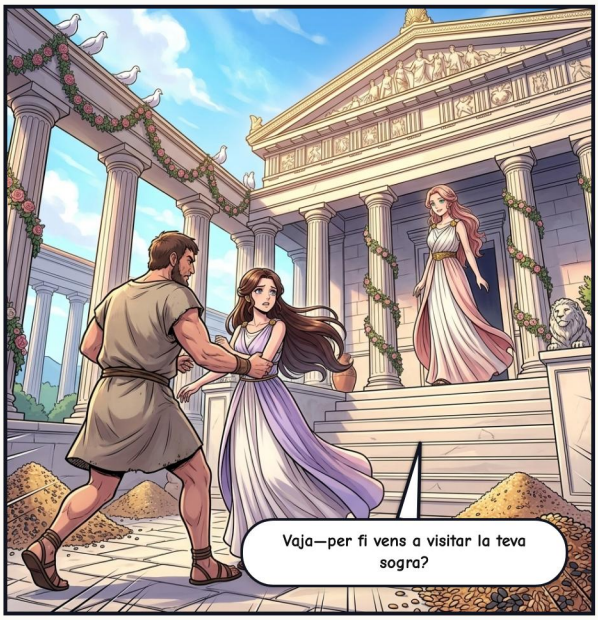
Vaja—per fi vens a visitar la teva sogra?

ACTE II — LES PROVES IMPOSSIBLES

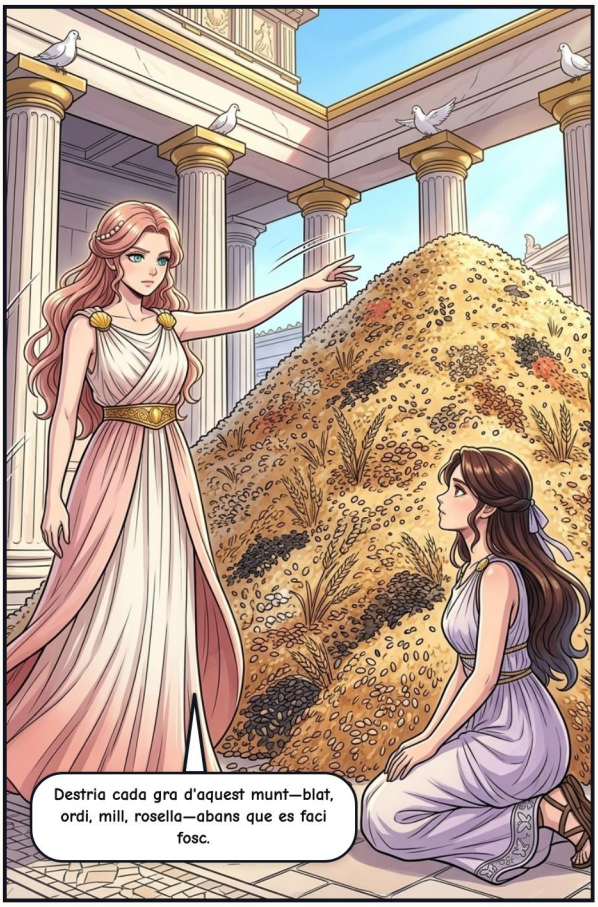

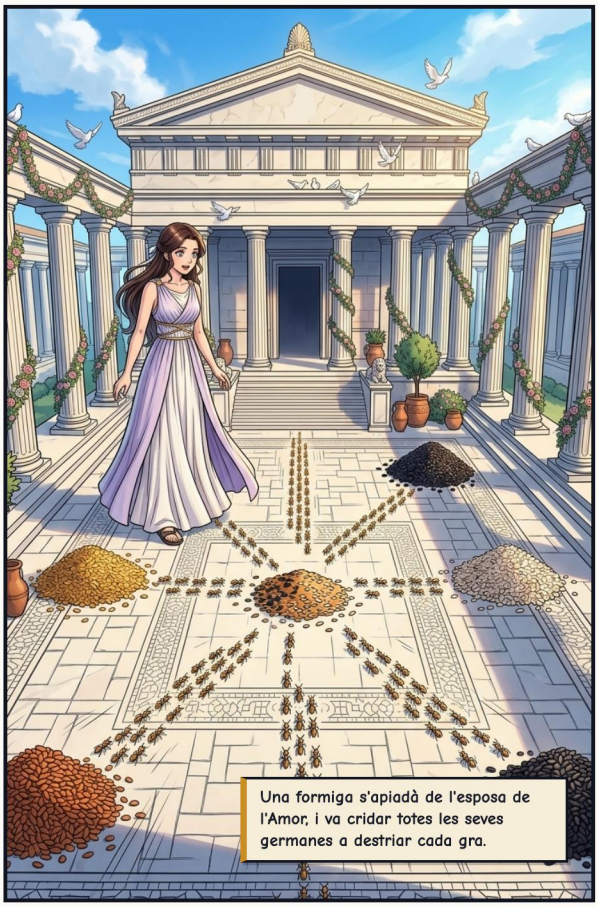

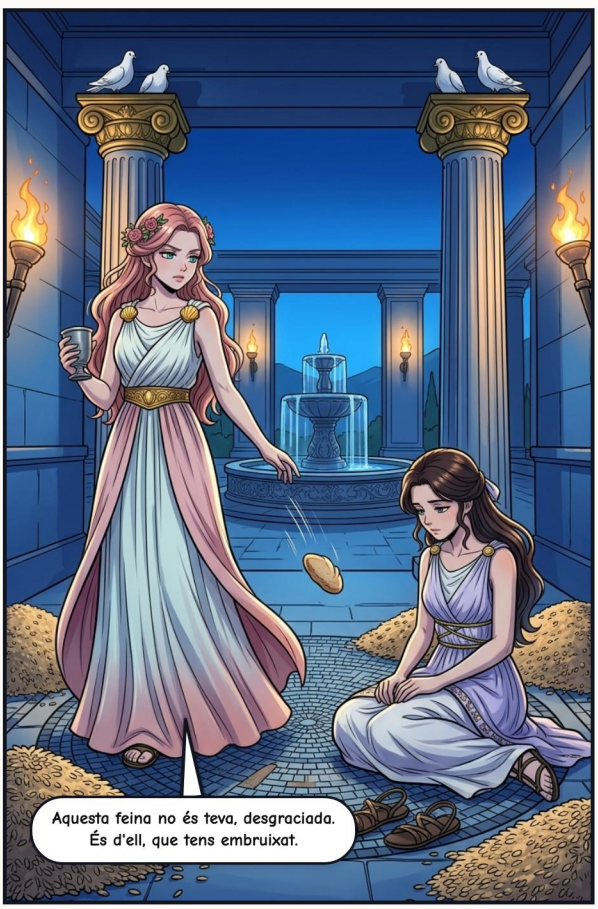

En sortir el sol, una nova tasca: «Du'm llana de les ovelles d'or del riu.»

Una canya verda li va xiuxiuejar: «Ara no—el sol les enfolleix. Espera que refresqui.»

En fer-se fosc, duia els braços plens d'or.

Sé qui t'ajuda. Ja veurem com te'n surts amb la pròxima.

Omple això a la font negra que alimenta l'Estix, dalt d'aquell penya-segat.

Les mateixes aigües cridaven: «Torna enrere! Alerta! Moriràs!»

L'àguila de Zeus va recordar un deute antic amb Eros, i va volar a ajudar-la.

Un darrer encàrrec. Du aquesta capsa a Persèfone, i demana-li un poc de la seva bellesa.

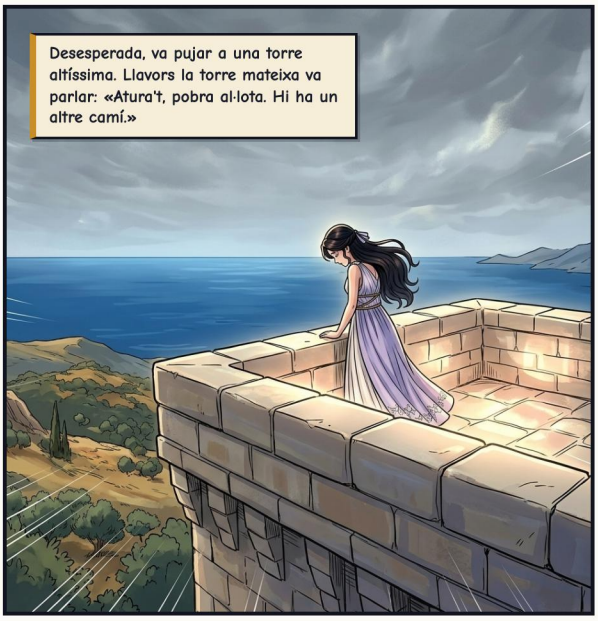
Desesperada, va pujar a una torre altíssima. Llavors la torre mateixa va parlar: «Atura't, pobra al·lota. Hi ha un altre camí.»

«Camina fins a Tènar, on un camí baixa a l'Hades. Du dues coques de mel, i dues monedes dins la boca.»

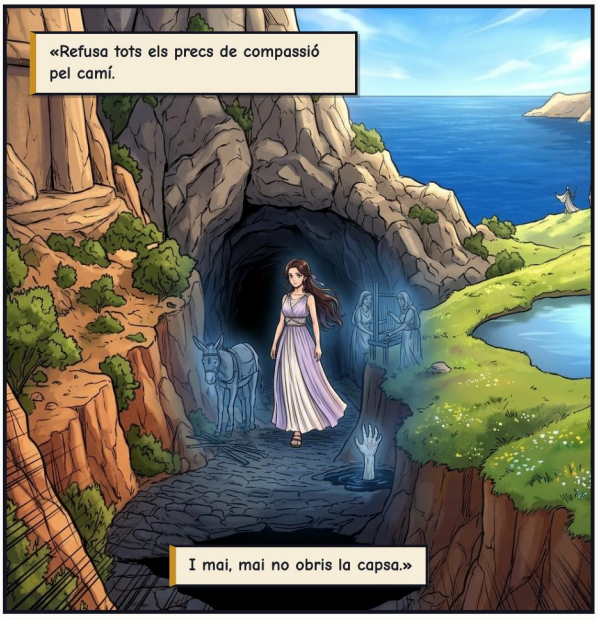
«Refusa tots els precs de compassió pel camí.
I mai, mai no obris la capsa.»

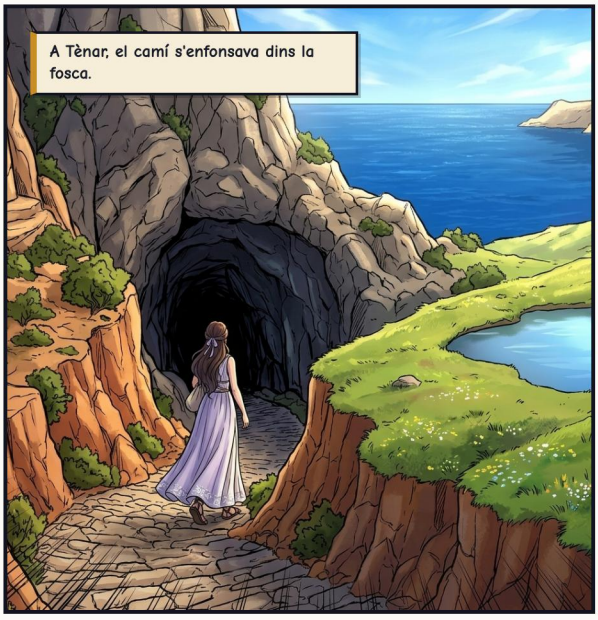
A Tènar, el camí s'enfonsava dins la fosca.

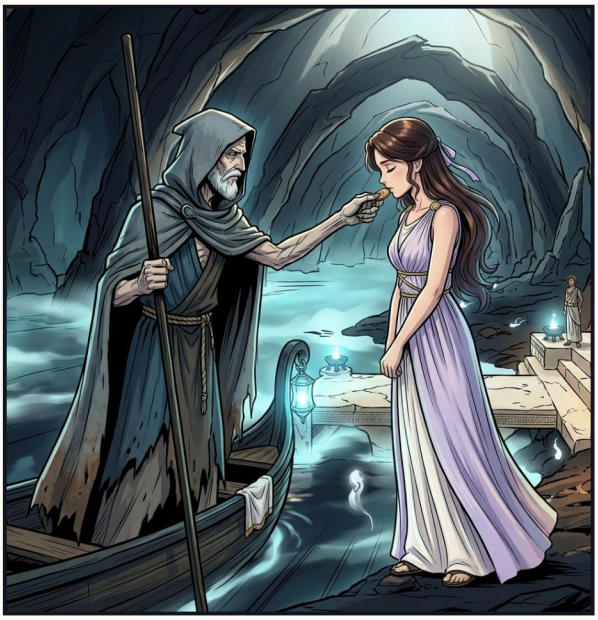

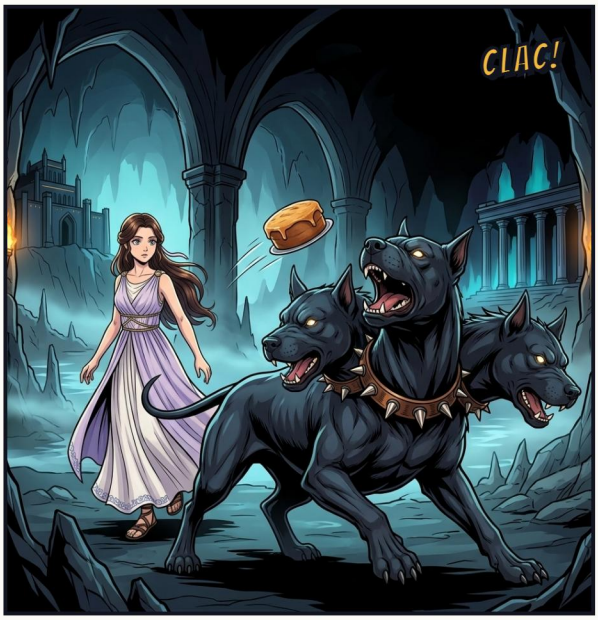
CLAC!

Seu, reposa i menja, nina.
Gràcies, reina meva—però amb el trespol i pa senzill ja en tenc prou.

Aquí tens el que ella demanava. Du-ho amb compte.

La segona coca per al ca, la segona moneda per al barquer—i amunt, cap a la llum.

Estic tan desfeta… Un poc de bellesa divina, i potser em tornaria a estimar.

Però la capsa no duia cap bellesa—només el son dels morts.

ACTE III – LES ALES DE L'ÀNIMA

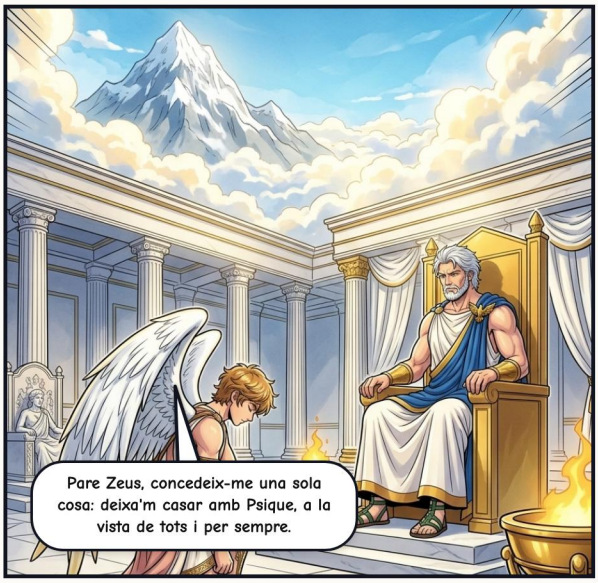

Eros ha triat esposa. Que el casament sigui legítim i perdurable. Filla, cap deshonra no et tocarà.

Beu, Psique, i sigues immortal.

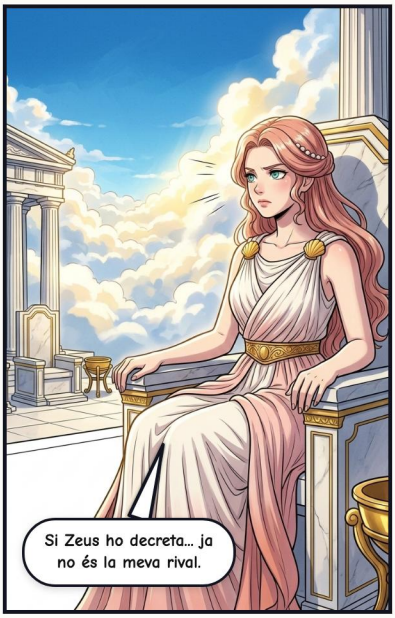
Si Zeus ho decreta... ja no és la meva rival.

A Psique li sortiren ales lluents de papallona—i es va tornar la deessa immortal de l'Ànima.

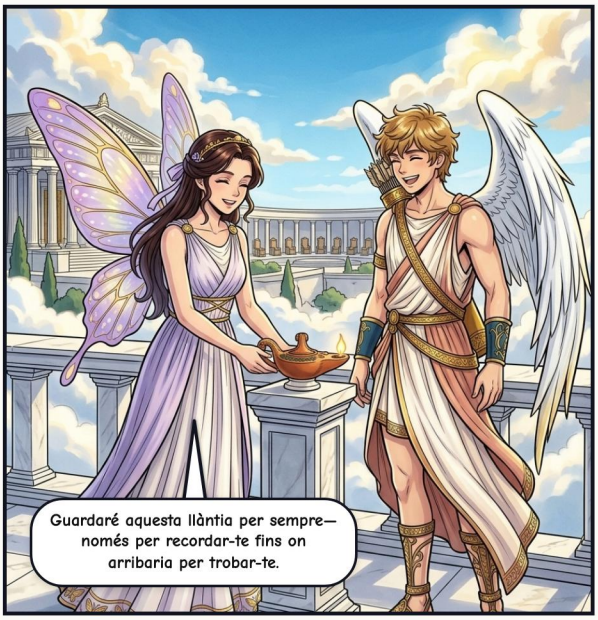
Guardaré aquesta llàntia per sempre—només per recordar-te fins on arribaria per trobar-te.

Fet—però promet-me que aquest pic no el tombaràs!

Ja no amagats dins la fosca, l'Amor i l'Ànima volaren plegats a plena llum del dia.
L'amor vertader no té por de la llàntia—brilla més quan vos veis de veres.

EPÍLEG — EL BANQUET DE NOCES

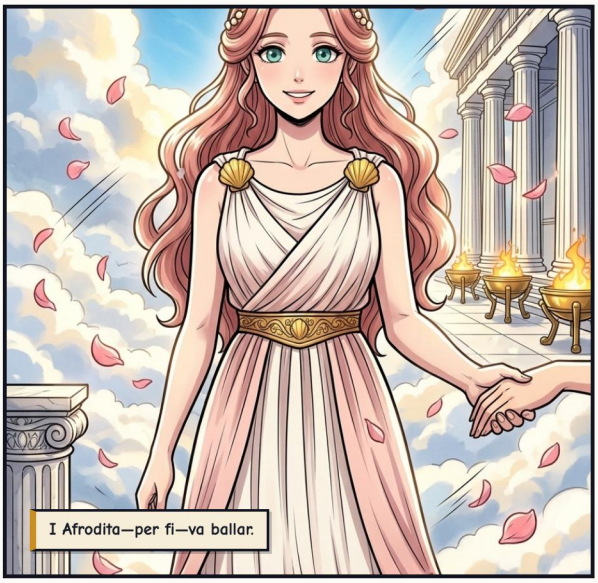

COLOFÓ

Eros i Psique: La Llàntia en la Foscor

Déus de l'Olimp: Mitologia Grega

FONTS CLÀSSIQUES

Apuleu (Metamorfosis / L'ase d'or)

Relat adaptat lliurement a partir de les fonts clàssiques de la mitologia grecoromana, en domini públic.

EDICIÓ I IL·LUSTRACIONS

Adaptació, curadoria i edició: Guillem Cantallops Ramis. L'adaptació al còmic i les il·lustracions s'han creat amb intel·ligència artificial; no es reclama dret d'autor sobre les imatges generades automàticament.

LLICÈNCIA

L'edició, els textos adaptats i les traduccions es comparteixen sota llicència CC BY-NC-SA 4.0 (Reconeixement – NoComercial – CompartirIgual).

https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/deed.ca

OBRA EN CURS I COMENTARIS

Aquest còmic forma part d'una col·lecció en revisió. Si hi trobau alguna errada o voleu enviar comentaris, escriviu-nos indicant la versió de baix.

https://olimp.talaiot.net · olimp@talaiot.net

Versió 1 · 2026-11-26

17-eros-and-psyche_ca.pdf